РОЗДІЛ 1

— Фінлі знайшли сьогодні ввечері, зовсім поряд із Кривавим лісом, мертвого.

Мій погляд відірвався від карт і ковзнув по пофарбованій у багрянець поверхні до трьох чоловіків, які сиділи за столиком. Це місце я обрала не просто так. Крокуючи між велелюдних столиків раніше, я... не відчула в них нічого.

Жодного болю — ні фізичного, ні душевного.

Зазвичай я не визначала спеціально, чи боляче комусь. Робити це без причини здавалося неймовірною настирливістю, проте в натовпі важко самій визначити, скільки саме дозволити собі відчувати. Завжди знайдеться хтось, чий біль ріже так глибоко, зберігає таку свіжість, що мука цієї людини стає реальною сутністю й мені, щоб відчути таку, навіть не треба розкривати чуття: я не можу її зігнорувати та проминути. Ця людина проеціює свою муку на довколишній світ.

Мені було заборонено на це зважати. Заборонено говорити про дар, наданий богами, й суворо-пресуворо заборонено не просто відчувати, а справді щось із цим робити.

Щоправда, я не завжди робила те, що мала.

Ясна річ.

Але, коли я дала волю чуттям, щоб уникнути людей, яким дуже боляче, у цих чоловіків усе було гаразд, і це дивувало, зважаючи на те, як вони заробляли на життя. Вони були вартовими з Узвишшя — височезної стіни з вапняку й заліза, видобутих в Елізіумських горах. Відколи чотири століття тому завершилася Війна двох королів, Узвишшя повністю оточувало Масадонію, і кожне місто в королівстві Соліс також захищало своє Узвишшя. Такі самі, але менші оточували села й навчальні пункти, селянські громади та інші не надто залюднені поселення.

Вартові часто мучилися через те, що бачили щодня, через те, що мусили робити, — чи від травм, а чи від чогось глибшого за роздерту шкіру й пом'яті кістки.

Сьогодні вони були вільні не лише від болю, а й від обладунків і форми. Натомість вони вбралися у вільні сорочки та штани з оленячої шкіри. І все ж я знала: навіть поза службою вони старалися не проґавити ознак страхітливого туману й жахіття, яке він приносив, а також тих, хто працює проти майбуття королівства. Ці люди досі були озброєні до зубів.

Як і я.

Із піхов у мене на стегні, сховане за складками плаща й тонкої сукні під ним, стирчало прохолодне руків'я кинджала, яке геть не нагрівалося від моєї шкіри. Він, подарований мені на шістнадцятиліття, був не єдиною й не найбільш смертоносною зброєю з тієї, яку я дістала, зате улюбленою. Його руків'я було виготовлено з кісток давно вимерлого вовчена — не людини й не звіра, а людини і звіра водночас, — а клинок зроблено з геліотропу, наточеного до вбивчої гостроти.

Хоча я вкотре робила дещо неймовірно нерозсудливе, недоречне й однозначно заборонене, мені бракувало дурості, щоб увійти до такого закладу, як «Червона перлина», без захисту, без уміння ним скористатись і без сил, необхідних, щоб без вагань застосувати ці зброю та вміння.

— Мертвого? — перепитав інший вартовий — молодший, із каштановим волоссям і лагідним обличчям. Я подумала, що його, можливо, звати Ейррік і він точно ненабагато старший за мої вісімнадцять років. — Він був не просто мертвий. Фінлі був геть знекровлений, його плоть була так обгризена, ніби до нього допалися дикі пси, та ще й роздерта на шматки.

У мене в животі замерзли крихітні кульки льоду, і мої карти розпливлися перед очима. Це робота не диких псів. Не кажучи вже про те, що біля Кривавого лісу, єдиного місця у світі, де дерева кровоточать, заплямовуючи кору й листя темним багрянцем, диких псів немає. Ходили чутки про інших тварин — надміру великих гризунів

і стервоїдних, які полювали на трупи тих, хто надто довго затримався в лісі.

— І ви знаєте, що це означає, — вів далі Ейррік. — Швидше за все, вони близько. Одна атака...

— Не впевнений, що зараз варто так про це говорити, — втрутився старший вартовий. Я знала про нього. Філліпс Раті. Він провів на Узвишші багато років, а це — річ майже нечувана. Вартові довго не живуть. Він кивнув у мій бік. — Ти у присутності леді.

Леді?

Леді називали лише Вознесених, але я також була не з тих людей, яких хтось, а тим паче присутні в цій будівлі, очікував би зустріти в «Червоній перлині». Якщо мене викриють, мені буде... ну, більш непереливки, ніж досі, і я дістану сувору догану.

Таке покарання, яке Доріан Тірман, герцог Масадонійський, застосує з великою насолодою. І яке, звісно, буде дуже радий побачити на власні очі його близький товариш, лорд Брендол Мазін.

Коли я поглянула на смаглявого вартового, мене охопила тривога. Філліпсові нізвідки було знати, хто я така. Верхня половина мого обличчя була прикрита білою маскою-доміно, яку я знайшла цілу вічність тому викинутою в Садах королеви, а ще я надягнула простий зеленувато-синій плащ, який, гм, *позичила* у Брітти, однієї з численних слуг у замку, від якої ненароком підслухала дещо про «Червону перлину». Залишалося сподіватися, що Брітта не довідається про зникнення свого плаща раніше, ніж я поверну його вранці.

Однак навіть без маски я могла порахувати на пальцях однієї руки мешканців Масадонії, які бачили моє лице, і того вечора тут не мало бути нікого з них.

Позаяк я була Дівою, Обраною, зазвичай моє обличчя й волосся затуляло покривало — повністю, крім губ і підборіддя.

Я сумнівалася, що Філліпс може впізнати мене лише за цими рисами, а якби він мене впізнав, то ніхто з них не сидів би тут дотепер. Мене вже тягнули б назад, хоч і обережно, до опікунів — герцога й герцогині Масадонійських.

Причин для паніки не було.

Зусиллям волі розслабивши м'язи пліч і шиї, я всміхнулася.

— Я не леді. Ви маєте повне право говорити про що забажаєте.

— Одначе було б незле поговорити про щось трохи менш похмуре, — відповів Філліпс і недвозначно позирнув на інших двох вартових.

Ейррік підвів погляд і зазирнув мені в очі.

— Перепрошую.

— Вибачення не конче потрібне, та його прийнято.

Третій вартовий нахилив підборіддя й, уважно придивляючись до своїх карт, сказав те саме. У нього вже порожевіли щоки, і це здалося мені вельми милим. Вартові, які працювали на Узвишші, проходили жорстку підготовку, навчалися поводження з усілякою зброєю й рукопашного бою. Усі, хто виживав під час першого виходу за Узвишшя, поверталися, проливши кров і побачивши смерть.

І все ж цей чоловік зашарівся.

Я прокашлялася, бо хотіла розпитати про Фінлі, поцікавитися, ким він був — вартовим з Узвишшя чи Мисливцем, членом підрозділу армії, який забезпечує зв'язок між містами й супроводжує мандрівників і товари. Мисливці по півроку проводять без захисту Узвишшя. Це, поза сумнівом, чи не найнебезпечніший рід занять, тож вони ніколи не подорожують самі. Деякі так і не вертаються.

На жаль, деякі з тих, хто повертався, приходили не такими, як раніше. Їм наступала на п'яти смерть, яка нестримно поширювалася.

Прокляття.

Відчувши, що Філліпс не дасть ходу жодним подальшим розмовам, я не стала озвучувати жодне з запитань, що крутилися в мене на язиці. Якщо з ним були інші і їх поранила та істота, яка, швидше за все, вбила Фінлі, я так чи інакше про це довідаюся.

Залишалося сподіватися, що довідаюся не з нажаханих криків.

Мешканці Масадонії насправді гадки не мали, скільки людей повертається з-за Узвишшя проклятими. Бачили тільки окремих проклятих то там, то тут, але не бачили, як воно насправді. А якщо й бачили, то народ, який дійсно не мав жодного уявлення про жахіття за Узвишшям, неодмінно охоплювали паніка і страх.

У мене й мого брата Ієна все було інакше.

Тому, коли розмова за столиком перейшла до більш приземлених тем, мені було важко розтопити лід, який укрив мої нутрощі. У намаганні убезпечити тих, хто сидів усередині Узвишшя, безліч людей віддавали життя, добровільно чи недобровільно, але ці намагання давали збій — і вже давно, — не лише тут, а й по всьому королівству Соліс.

Смерть...

Смерть *завжди* знаходить спосіб прорватися.

«Припини», — наказала я собі. Тим часом загальне збентеження було готове щомиті розростися. Цей вечір був не для всього того, про що я знала, та, певно, не мала знати. Цей вечір був для життя, не для... безсоння, нездатності спати, самотності й відчуття власного... власного безсилля, не... нерозуміння того, хто я така поза своїм *призначенням*.

Карта знову не пішла, а я достатньо грала в карти з Ієном, щоб розуміти, коли це неможливо виправити. Коли я оголосила, що виходжу з гри, й підвелася, вартові закивали, і кожен побажав мені гарного вечора.

Ідучи між столиками, я взяла в офіціанта рукою в рукавичці келих шампанського та спробувала знову відчути

захват, який нуртував у моїх жилах, коли я цього ж вечора мчала вулицями.

Я оглянула залу, нікого не чіпаючи і тримаючи свої чуття при собі. Навіть якщо не говорити про тих, кому вдавалося випромінювати свій біль у повітря довкола себе, мені не треба було торкатися людини, щоб здогадатися, боляче їй чи ні. Досить було побачити когось і зосередитися. Вигляд людини не змінювався, якщо вона відчувала якийсь біль, і вона не змінювала зовнішності, коли я зосереджувалася на ній. Я просто *відчувала* її муку.

Фізичний біль майже завжди був гарячий. А біль невидимий?

Майже завжди холодний.

Мене вирвали з задуми похабні крики та свист. На краю столика поряд із тим, який я полишила, сиділа жінка в червоному. На ній була сукня із клаптів червоного атласу й газу, що ледве прикривала стегна. Один із чоловіків схопив її за коротку напівпрозору спідницю, набравши тканини у жменю.

Із зухвалим усміхом відбившись від його руки, жінка відкинулася назад, і її тіло чуттєво вигнулося. Її густі біляві кучері розсипалися по забутих монетах і фішках.

— Хто хоче виграти мене сьогодні? — запитала вона низьким виразним голосом, ковзаючи долонями по талії оздобленого рюшами корсета. — Запевняю, хлопці, мене стане на довше, ніж будь-якого горщика з золотом.

— А якщо буде нічия? — поцікавився один із чоловіків. Вишуканий крій його плаща підказував, що це заможний купець або якась ділова людина.

— Тоді ніч для мене вийде набагато веселішою, — промовила вона і провела однією рукою вниз по животу, а тоді опустила її ще нижче, між...

У мене спалахнули щоки, і я швидко відвела погляд, ковтаючи трохи колючого шампанського. Мій погляд перейшов на сліпуче сяйво рожево-золотої люстри. Напевно, «Червона

перлина» була успішна, а її власники мали гарні зв'язки. Електрика була дорога, а королівський двір жорстко її регулював. Я мимоволі замислилася, що за люди є серед клієнтури «Червоної перлини», якщо їй доступна така розкіш.

Під люстрою саме тривала інша гра в карти. Там були й жінки з волоссям, укладеним у вигадливі, прикрашені кристалами зачіски, й далеко не таким сміливим убранням, як у жінок, що тут працювали. На них були сукні соковитих відтінків пурпурового й жовтого та пастельних відтінків блакитного й бузкового.

Мені як у власній кімнаті, так і на людях (а на людях я бувала нечасто) дозволялося носити лише біле. Тож мене заворожувало те, як різні барви пасують людям до шкіри чи волосся. Я ж, як мені здавалося, найчастіше скидалася на привид, бо вешталася коридорами замку Тірман у білому.

Ці жінки також були в масках-доміно, що наполовину прикривали обличчя, захищаючи їхній особистий простір. Я замислилася, хто є поміж них. Відчайдушні дружини, яких зайвий раз покинули? Незаміжні дівчата чи, можливо, молоді вдови? Служниці чи міські трудівниці, які пішли розважитись увечері? Чи немає серед жінок у масках за столом і серед натовпу придворних дам і кавалерів? Чи прийшли вони сюди з тих причин, що і я?

З нудьги? З цікавості?

Із самотності?

Якщо так, то ми подібніші, ніж я думала, хоча вони — другі доньки й сини, віддані королівському двору після тринадцятого дня народження під час щорічного Ритуалу. А я... я — Пенелафі з замку Тірман, із роду Балфурів, фаворитка королеви.

Я Діва.

Обрана.

А трохи менше ніж за рік, коли мені виповниться дев'ятнадцять, пройду Вознесіння, як і всі придворні дами й кавалери. Вознесіння для нас мине по-різному, проте це

Вознесіння буде найбільшим із часів першого Благословення богів, яке сталося після завершення Війни двох королів.

Якщо попадуться вони, з ними не станеться майже нічого, зате я... я наражуся на невдоволення герцога. У мені пустило коріння зерня гніву, змішуючись із липким осадом відрази й сорому, і я стиснула губи.

Герцог був справжньою напастю, бо надто розпускав руки й відзначався патологічною жагою до покарань.

Однак про нього я теж не думатиму. І не перейматимуся тим, що мене покарають. Якщо вже чинити інакше, то можна й повернутися до своїх покоїв.

Відвівши погляд від столика, я зауважила, що в «Перлині» є жінки, які всміхаються та сміються без масок, не приховуючи того, хто вони такі. Вони сиділи за столиками з вартовими й діловими людьми, стояли в затінених нішах і розмовляли з жінками й чоловіками в масках, а також із тими, хто працював у «Червоній перлині». Вони не соромилися й не боялися видимості.

Хай ким вони були, вони мали свободу, якої я жадала всім серцем.

Незалежність, за якою я гналася цього вечора, бо якщо залишатися в масці й невідомою, ніхто, крім богів, не знатиме, що я тут. А стосовно богів я вже давно вирішила, що в них є значно цікавіші заняття, ніж стежити за мною. Зрештою, якби вони дивились уважно, то вже змусили б мене відповісти за багато дій у минулому, які були мені заборонені.

Тож того вечора я могла бути *ким завгодно*.

Така свобода п'янила значно більше, ніж я уявляла. Навіть більше, ніж незрілі макові зернята, які давали ті, хто їх курив.

Того вечора я не була Дівою. Не була Пенеллафі. Я була просто Маківкою, носила прізвисько, яке чула з вуст матері. Так мене називали лише брат Ієн і ще кілька людей.

Маківка не мусила дотримувати строгих правил чи справджувати очікування, на неї не чекало Вознесіння, яке